

ΜΗΝΑΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
1995 ΕΤΟΣ 6
ΑΡΙΘΜΟΣ
ΦΥΛΛΟΥ 66

Η
Φ
Ω
Ν
Η

ΤΗΣ

ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ
ΟΜΗΡΟΥ 3Α
Τ.Κ. 45324

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΤΟΥ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΧΛΑΔΕΑΣ

Από ένα οδοιπορικό

Ηρωϊκό Σούλι

"Το νέφος των δακρύων"

Δεν είναι ο σκοπός μου να κάνω αφήγηση μιας ιστορίας που είναι τόσο γνώριμη σε όλους μας, δεν θα είχε νόημα.

Θα σημειώσω λίγες γραμμές για το πως ένοιωσα όταν με το ενδιαφέρον και το θαυμασμό μου για το ηρωικό Σούλι που θέλησα να το επισκεφθώ.

Δεν είχα κάποιον ειδικό σκοπό, άλλωστε οι επανα-

ληπτικές γιορτές της 25ης Μαρτίου μας έχουν δώσει το πνεύμα της ιστορίας με όλες τις θαυμαστές πράξεις και ιδέες που ν' ανασταίνονται μεγαλόπρεπα, διαδραματίζοντας τις γενναίες μάχες τους.

Η επιθυμία μου ξεκίνησε να το επισκεφθώ από ένα Εθνικό εγώ, ψάχνοντας ολοένα βαθύτερα να βρω τις ρίζες, την καταγωγή, την

ιστορία, την πορεία της ζωής του, γιατί καταλάβαινα πως πρόκειται για μια ιστορία φαινόμενο.

Θα πρέπει να πω πόσο ακατόρθωτη είναι η ψύχραιμη και αντικειμενική εκτίμηση για το μεγάλο και ηρωικό Σούλι.

Δεν έχω πρόθεση να γίνω ο ελεγκτής, ή ο επόπτης και να σκεφθώ τα υπέρ και τα κατά για το σημερινό Σούλι και για τα εξίσου ηρωικά χωριά, Κιάφα, Σαμωνίβα και Αβαρίκο, όπως υπάρχουν σήμερα. Τσακίζεται το βλέμμα σου και στενάζεις: Θεέ μου πόση αφροντισιά και αδιαφορία! Που πήγε αυτό το δάμβος, αυτή η με-

γάλη ακτινοβολία παλικαριάς; Που είναι και που υπάρχουν τα σπίτια που στενάζαν την αθάνατη φυλή; Που είναι η Ανατολή αυτού του ωραίου και αθάνατου κόσμου που δεν σβήνει ποτέ από την καρδιά και τη μνήμη; Μου γεννήθηκαν πολλά ερωτηματικά!

Η ιστορία του Σουλίου έχει διασπάσει μιας παγκοσμιότητας. Ενας παραλογισμός του νου σε κατέχει αν δελήσεις να εμβαδύνεις τις στιγμές και τις πράξεις στην πορεία του λαού του. Σαν πατάς τα απρόσιτα βουνά και διαβείς τις ράχες του για να γνωρίσεις το μεγαλείο αυτού του βουνίσσιου

κόσμου, που σημάδεψε με την ισχύ του και τους άγραφους νόμους για ότι καλύτερο υπάρχει στη ανθρωπότητα, την ελευθερία και αν δελήσεις να ταυτίσεις την ψυχή σου στο παρελθόν μόνο τότε θα νιώσεις το σιωπηλό τραγούδι να μακραίνει μέσα στις μάχες, τις κλαγγές, τον ηρωισμό, την αδόλωτη ψυχή και το θάνατο αντάμα, δρυμματίζοντας τις σκιές της απόγωσης. Εννοίες ασύλληπτες πέραν της λογικής. Αυτή η πεισματική δύναμη στις κλειστές κοινωνίες με τις μυστικές ψυχές, την αγριότητα της φύσης, με το πικρό
Συνέχεια στην 4η σελίδα

Ο ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΧΛΑΔΕΑΣ

Ο Αποκριάτικος χορός των μελών και φίλων του Συλλόγου Αχλαδέας, εφέτος θα πραγματοποιηθεί στις 24 Φεβρουαρίου την Παρασκευή το βράδυ στο κοσμικό κέντρο "ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ", λίγο μετά το Πέραμα.

Η τιμή της κάρτας είναι 2.000 δραχμές. Τα φαγητά μας θα είναι ωραία. Η ορχήστρα πληρωμένη.

Σας περιμένουμε να διασκεδάσουμε μια βραδιά ξέγνοιαστα.

Η πίτα του Συλλόγου μας και οι αρχαιρεσίες

Μέσα σε πατριωτικό ενθουσιασμό με πολύ τάξη και χωρίς αντιπαραθέσεις και αμφισβητήσεις ο Σύλλογός μας έκοψε την καθιερωμένη Πρωτοχρονιάτικη πίτα και έκανε εκλογές για την ανάδειξη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου.

Ο Πρόεδρος κ. Ν. Ζήκος ανέγνωσε τα πεπραγμένα του απερχόμενου Δ.Σ. καθώς και τον προϋπολογισμό, ο οποίος και ενεκρίθη από την Γενική Συνέλευση.

Την όλη συζήτηση διευ-

θυνη ο κ. Ευαγ. Κατσούρας ως Πρόεδρος της Γ.Σ. Συγκίνηση προκάλεσε η αναφορά του στο όνομα του αιμνήστου δασκάλου μας Αθανασίου Κίτση, που επί σειρά ετών διηύθυνε τις εργασίες των Γενικών Συνελεύσεων.

Ο σεβασμός Παπανικόλας ευλόγησε τις εργασίες της Γ.Σ. κι έκοψε την πίτα.

Αρκετοί έλαβαν το λόγο τονίζοντας ο καθένας την ανάγκη της ενότητας και συλλογικότητας του Σωματείου μας.

Ο κ. Αχιλλέας Τσαρπέ-

λας μέλος του Συλλόγου μας έκανε σημαντικές παρατηρήσεις και υποσχέθηκε να βοηθήσει σε όλους τους τομείς δραστηριότητας του, κυρίως δε στη σύνταξη της εφημερίδας.

Ο Γραμματέας μας κ. Στέφανος Ράδης στην ομιλία του ήταν περισσότερο κατατοπιστικός, έθιξε κυρίως τη μη συλλογικότητα του Δ.Σ. κι επεσήμανε τα προβλήματα που αντιμετώπιζει σε θέματα συνοχής αλλά κι ενεργητικότητας
Συνέχεια στην 5η σελίδα

ΜΝΗΜΕΣ

Το πρώτο ξεκίνημα

Γράφει ο συνταξιούχος Δάσκαλος Δημ. Σ. Κωλέτσος

Α' ΜΕΡΟΣ

Σεπτέμβριος 1924. Υστερα από καλή προετοιμασία στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μου Τσερίτσανα από τον αείμνηστο Δάσκαλο μου Βασίλη Αγγέλη, βρέθηκαν ανάμεσα σε πολλούς άλλους συνομηλίκους μου στο προαύλιο του Σχολαρχείου τα Δερβιζάνα.

Είχα τελειώσει την έκτη τάξη του Δημοτικού. Με προετοίμασε από το βράδυ η μάνα μου. Πρωί - πρωί, ξεκίνησα με τον πατέρα μου για το μεγάλο σκοπό της ζωής μου. Ήθελα να μάθω γράμματα ζηλεύοντας τη ζωή των άλλων που είχαν φύγει από την αγροτική ζωή, την απασχόληση του χωριού με κάποιο εφόδιο.

Στο δρόμο, πεζοπορούχα, τρεις ώρες σκεπτόμουν, σχεδιάζα, ονειροπολούσα μια άλλη ζωή, έξω από την φτωχή πατρογονική ζωή του χωριού μου. Ήταν και των γονιών μου επιθυμία να μάθω γράμματα, κάτι να γίνω, "κρυφή επιθυμία των γονιών μου ήταν να γίνει δάσκαλος", να φανώ στον τόπο μου.

Μ' αυτές τις σκέψεις και ονειροπολώντας έφθασα στα Δερβιζάνα αφού πέρασα τα χωριά Πλακωτίδα,

Λίπνα, Τόσκεισι, Μπάλλα Γεωργάνων. Και να, έξω στο προαύλιο του Σχολαρχείου που το πρόδιναν τα βοερά ξεφωνητά των υποψηφίων μαθητών και των συνοδών τους.

Θυμάμαι ότι είχα μια αγωνία, κάτι μου έσφιγγε την καρδιά, προσπαθούσα να διασκεδάσω την αγωνία κουβεντιάζοντας με άλλους υποψηφίους.

Γνώρισα τους πρώτους φίλους. Είχαν κι αυτοί τον ίδιο κόσμο μέσα τους.

Ενα κουδούνι κτύπησε, μια παραγγελιά δόθηκε βροντερά: "Στη γραμμή όλοι!" και ονομαστικός έλεγχος και μετά ένας - ένας με τον κονδυλοφόρο σφίχτά στο χέρι βρεθήκαμε σε μια μεγάλη αίθουσα.

Ο Σχολάρχης σεβαστός, ασπρομάλλης, βλοσυρός με αδρά χαρακτηριστικά και μεγάλα φρύδια, στέκονταν όρθιος στην έδρα. Ο Σανταλίδης.

Με το βλέμμα του επέβαλε την τάξη, την ησυχία. Πρόσφυγα είχε έλθει από τον Πόντο, τη Σαμψούντα της Μ. Ασίας το 1992. Πολύ μελετημένος και γνώστης της καθαρεύουσας.

Ησυχία, μας έλεγε και συνεχίζε.

Αργότερα στα μαθήματα όταν δεν κάναμε ησυχία μας την επέβαλε λέγοντας: "Πάψε μπρέ είμαι λαός και σε σκοτώνω". Ήταν Πόντιος.

Δίδασκε τη Γραμματική του "Φιλικού" και το συντακτικό του "Ρώσση", μας επέβαλε και τα αποστηθίζαμε εφαρμόζοντάς τα.

Στον πίνακα των αποτελεσμάτων δίπλα στο όνομά μου σαν επιτυχημένος ήταν πολλοί άλλοι που φοιτήσαμε για ένα χρόνο. Αλλά χωρίς στέγη ή ζέστη ή ζεστό φαγητό το μεσημέρι. Συνήθως όσοι ήμασταν ξενοχωρίτες περνούσαμε τα μεσημέρια που έβρεχε ή χιόνιζε στο χαγιάτι της εκκλησίας και όταν ήταν λικαδά ψηλά στο πλάτωμα του καμπαναριού και γεμίζαμε με προσφάγι πενήντα λεπτά χαλβά ή ελιές από το μπαλκόνι του Κωστάκη Νάκου και ξερή κουλούρα αραποσιτικό λευκό και αυτό.

Σκληρή ζωή, αλλά γεμάτη ελπίδα και πίστη στην προκοπή.

Μετά την αποφοίτησή μου από το Σχολαρχείο φοίτησα ύστερα από εξετάσεις στην Ιερατική Σχολή και το Στάδιο Διδασκαλείο Ιωαννίνων. Εγίνα δάσκαλος το 1933, υπηρέτησα σε πολλές περιοχές της Ηπείρου σαν δάσκαλος και σαν έφεδρος Αξιωματικός σε όλους τους Εθνικούς Αγώνες της Πατρίδος μας.

Σύνταξη πήρα το 1972. Εχω ένα γιό καθηγητή και μία κόρη.

ΤΟ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟ
Το Σχολαρχείο αποτελείτο βασικά από τρεις τάξεις:

1. Από την Πρώτη που ήταν η Πέμπτη Δημοτικού η οποία ελλείπει δασκάλο δεν λειτουργούσε.

2. Από την Δεύτερη που ήταν η Έκτη Δημοτικού η οποία τάξη δεν λειτουργούσε και

3. Από την Τρίτη του Σχολαρχείου που ήταν η τάξη που φοιτούσαμε ένα χρόνο με εισαγωγικές εξετάσεις κάθε Σεπτέμβριο.

Οι απόφοιτοι της τρίτης τάξης του Σχολαρχείου με εισαγωγικές εξετάσεις πη-

γαίναμε στο Τετρατάξιο Γυμνάσιο.

Αργότερα η σύνδεση των Σχολείων άλλαξε πολλές μορφές, όπως Ημιγυμνάσιο, Τετρατάξιο, Εξατάξιο, Λύκειο κ.λ.π.

ΤΟ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟ ΔΕΡΒΙΖΙΑΝΩΝ

Το Σχολαρχείο Δερβιζιάνων διατηρήθηκε ως το 1928 οπότε μετατράπηκε σε Ημιγυμνάσιο με δύο τάξεις μετά την έκτη Δημοτικού και με νέους καθηγητές αφού απεσύρθη στη σύνταξη ο αείμνηστος Σανταλίδης, τον οποίο είχε διαδεχθεί από το 1927 ο Σχολάρχης Ρεπετάς.

Το Σχολαρχείο Δερβιζιάνων λειτουργούσε επί Τουρκοκρατίας. Ήταν ίδρυμα

που το επιδοτούσε το Μοναστήρι των Μασινών.

Παράλληλα όπως γράφει ο Ι. Λαμπρίδης στα Ηπειρωτικά Αγαθοεργήματα, με ρος Β' Τσαρλαβιότης σελ. 70: "Δωρεές προσφέρονταν και από ιδρύματα Καπλάνη και Ριζάρη".

Το Σχολαρχείο των Δερβιζιάνων, ήταν το μόνο εκπαιδευτικό ίδρυμα που λειτούργησε από και κατά την Τουρκοκρατία και έγινε το φωτάριο πολλών διακεκριμένων προσώπων στα γράμματα, στην επιστήμη, στις τέχνες, της Λάκκας Σουλίου και της πατρίδας γενικότερα.

• Στο επόμενο φύλλο θα αναφέρουμε μερικούς από αυτούς.

ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Προστασία από τον ΕΧΙΝΟΚΟΚΚΟ και από την ΚΟΙΝΟΥΡΙΑΣΗ [βούρλα]

Ο εχινόκοκκος είναι ένα παράσιτο που προσβάλλει τα ζώα αλλά και τον άνθρωπο. Στην Ελλάδα νοσηλεύονται περίπου 900 πάσχοντες από εχινόκοκκωση το χρόνο. Παλιότερα ο αριθμός αυτός ήταν πολύ μεγαλύτερος.

Η κοινουρίαση, η "βούρλα" όπως τη λένε οι κτηνοτρόφοι, σπάνια αποτελεί πρόβλημα για την υγεία του ανθρώπου. Αντίθετα είναι ένα συχνό πρόβλημα στα κοπάδια των αιγοπροβάτων.

Επειδή ο τρόπος μετάδοσης των δύο αυτών παρασίτων μοιάζει, θα τα εξετάσουμε μαζί σ' αυτό το άρθρο, με απλά λόγια.

Πρόκειται λοιπόν για μικρά σκουληκάκια που μοιάζουν με ταινίες και ζουν στο έντερο του σκύλου. Αυτά τα σκουληκάκια γεννάνε μικροσκοπικά αυγά που βγαίνουν με τα κόπρανα του σκύλου και μολύνουν τον γύρω χώρο είτε αυτός είναι το τρίχωμα του σκύλου, είτε η αυλή, είτε ο κήπος, είτε οι βοσκές.

Όταν αυτά τα αυγά, που δεν φαίνονται με γυμνό μάτι, φαγωθούν μαζί με το χορτάρι από χορτοφάγα ζώα, όπως τα πρόβατα, ή από τον άνθρωπο, μπαίνουν στον οργανισμό και σχηματίζουν "φούσκες" μικρές και άσπρες ή μεγάλες γεμάτες υγρό. Ο εχινόκοκκος φιάχνει "φούσκες" κυρίως στα πνευμόνια και στο σπύκι, ενώ η "βούρλα" στο κεφάλι.

Αν τώρα, ένας σκύλος βρει και φάει εντόσθια μολυσμένα από εχινόκοκκο ή κεφάλια ζώων μολυσμένα από "βούρλα" μολύνεται με τη σειρά του, γιατί από τις "φούσκες" που έφαγε γίνονται μέσα στο έντερο του σκύλου τα σκουληκάκια - οι ταινίες του εχινόκοκκου και της "βούρλας". Έτσι κλείνει ο κύκλος των παρασίτων αυτών.

Σημειώνεται ότι συνήθως δεν μπορούμε να καταλάβουμε, χωρίς κοπρολογική εξέταση, εάν ένας σκύλος είναι φορέας των παρασίτων αυτών.

Ο άνθρωπος μολύνεται από τον εχινόκοκκο αν φάει αυγά εχινόκοκκου μαζί με λαχανικά που δεν είναι καλά πλυμένα ή αν χαϊδεύει ένα μολυσμένο σκύλο και μετά δεν πλύνει καλά τα χέρια του.

Πως όμως μπορούμε να προστατέψουμε τους εαυτούς μας και τα ζώα από τις δύο αυτές ασθένειες; Είναι απλό:

- Δεν δίνουμε ποτέ στα σκυλιά να φάνε ωμά εντόσθια και κεφάλια ζώων.
- Δεν παρτάμε ποτέ ψόφια ζώα στις βοσκές αλλά τα βαθύνουμε.
- Δίνουμε στα σκυλιά τα ειδικά χάπια για τον εχινόκοκκο και τις άλλες ταινίες.
- Πλένουμε πολύ καλά τα λαχανικά πριν τα φάμε.
- Πλένουμε πολύ καλά τα χέρια μας αφού πιάνουμε κάποιο σκύλο.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΚΑΡΑΠΕΤΣΙΟΥ
ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟ

ΖΑΧΑΡΩΔΗ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΑΣΔΕΚΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΙΣΤΗ
ΑΝΩΝ. ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝ. ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
Ε. ΚΟΛΙΑΚΗ

Ασφαλιστικός Σύμβουλος
Πυρσινέλλα 16 Τηλ. 36618 - 37662
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η Ιερά Μονή Ρωμανού "Μεταμόρφωσης του Σωτήρος"

Δεν θα ήτο υπερβολή να θεωρηθώ η Μονή της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος στο Ρωμανό, ως όασις πραγματική.

Ευρίσκεται εις ένα μικρό οροπέδιο, εκτός της Κοινότητας. Σήμερα περίε της Μονής μετεφέρθη ολόκληρο το χωριό με νέου ρυθμού σπιτά, σε οικόπεδα που παρεχώρησε η Μητροπολις Ιωαννίνων δωρεάν.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Η παράδοση λέγει ότι πρώτος καλόγερος της Μονής υπήρξε ο μετέπειτα ήρωας του Σουλίου Σαμουήλ.

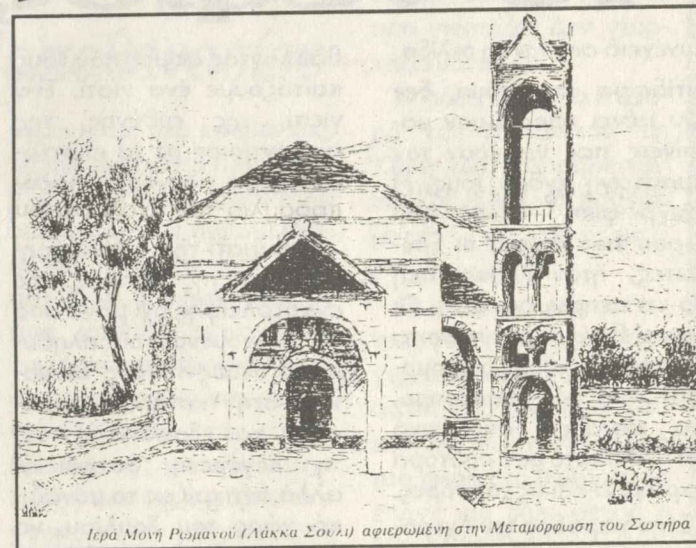
Λόγιστο από τα μέσα του 19ου και 20ου αιώνας, ηγούμενοι της Μονής υπήρξαν οι κάτοικοι που με την προσωπικότητά τους σφράγισαν την φήμη και τον εθνοφελή σκοπόν της Μονής:

1. Ο Παρθένιος ο Α'. Κατά κόσμον Δημήτριος Μπατουμάνας από την Μουκοβίνα. Επρόκειτο περί ανδρός πλήρους πίστεως, αλτρουϊστού, γενναίου που δεν δίστασε να τα βάζει με τους Τούρκους, ιδιοκτήτες του χωριού Ρωμανού. Διηγούνται και σήμερα οι κάτοικοι του χωριού για το θάρρος και το σθένος που υποστήριξε τα δίκαια της Μονής, του χωριού Ρωμανού, και της περιφέρειας Λάκκας Σουλίου. Ητο γενναία ψυχή σε όλα.

2. Τον διαδέχθη ο Παπά-Χαράλμπος από την Κομινηρά. Δραστήριος και δημιουργός της σημερινής μορφής της Ιεράς Μονής. Με καλαισθητική ψυχή έκαμε ωραία έργα, κωδικοστάσιον, νέα κτίρια, πλακοστρώματα και κατέστησε το Μοναστήρι οαση. Απέθανε το 1925.

3. Αρχιμανδρίτης Αθανάσιος (ή Παπαθανάσης) από το Λυβιάχοβο (Αγιος Ανδρέας). Αυτός υπηρέτησε ως ηγούμενος από το 1925 - 1945 οπότε απεσύρθη των ιερτικών του καθηκόντων και έμεινε πλησίον του υιού του, τότε Επιδωρητή Δημ. Σχολείου Παραμυθιάς και απέθανε πλησίον του υιού του εις Ηγουμενίσταν Θεσσαλίας το 1952, τα δε οστά του ετάφησαν εις την Μονή Πατουτέρας Κερκυρας. Ούτως διετήρησε το Μοναστήρι στη μορφή που έχει σήμερα. Το κύριο έργο του υπήρξε η γεωργία για να ανταποκρίνεται στην παράδοση των Ιερών Μονών, δηλαδή να εξημερευτούν εκτός των θρησκευτικών καθηκόντων και εθνικούς σκοπούς ως και κοινωνικούς. Αφού ιστορίαν ο Παπά-Θανάσης και χάρις εις την αγίαν ψυχή του.

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ
Η Μονή Ρωμανού είχε

Ιερά Μονή Ρωμανού (Λάκκα Σουλίου) αφιερωμένη στην Μεταμόρφωση του Σωτήρος

(δεν ξέρω αν σήμερα έχει) 40 στρέμματα ποτιστικά χωράφια, με το προϊόν των οποίων ζούσε ολόκληρος κόσμος φιλοξενουμένων. Είχε ακόμα 500 γιδοπρόβατα (τα έχασε όλα το 1943). Το υπέρθευ της Μονής βουνό είναι ιδιοκτησία της Μονής Ρωμανού, έχει επίσης τους νερόμυλους Σιστρονίου και τους νερόμυλους Ρουσάστας (Πολυμύλους Ρουσάστας). Μετόχια: την Παναγιά στο Σιστρούνι και τα Μεσιανά στα Δερβιζάνα.

Ι. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
Συν/χος Γεν. Επιθεωρητής Δημ. Εκπαίδευσης
• Στη συνέχεια της έρευν-

νας "για να γνωρίσουμε τον τόπο μας" ο συμπατριώτης μας διακεκριμένος Γεν. Επιθεωρητής Δημ. Εκπαίδευσης και συγγραφέας κ. Ι. Αρχιμανδρίτης έστειλε το παραπάνω λαογραφικό το οποίο πήρε το φως της δημοσιότητας.

Το σύνολο αυτών των δημοσιευμάτων αύριο μπορεί να αποτελέσουν την έκδοση ενός πολύτιμου βιβλίου. Παρακαλώ κάθε συμπατριώτη που έχει χρησίμη τοπικά λαογραφικά στοιχεία να μου τα στείλει στην παρακάτω διεύθυνση: Δημήτριον Κωλέτση συν/χο δασκάλου Χρ. Κατσάκη 42 Ιωάννινα Τ.Κ. 45213.

ΟΙ "ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ" ΕΚΟΨΑΝ ΤΗΝ ΠΙΤΑ

Στις 4 Φεβράρη, Σάββατο βράδυ οι Σουλιώτες έκοψαν την πρωτοχρονιάτικη πίτα στην αίθουσα του χορευτικού ομίλου.

Το νεοεκλεγέν Δ.Σ. που σας παρουσιάζουμε παρακάτω υποδέχθηκε με ενθουσιασμό, χαρά και καλούς όλους τους πατριώτες. Πριν προχωρήσουμε στις εντυπώσεις που μας άφησε η ωραία αυτή εκδήλωση σας παρουσιάζουμε το νέο Δ.Σ.: Πρόεδρος όπως πάντα ο γνωστός σε όλους μας γιατρός κ. Αθανάσιος Αθανασόπουλος. Αντιπρόεδρος ο επίσης γνωστός μας επιχειρηματίας κ. Αλκης Χίτος, Γραμματέας ο κ. Γεώργιος Λίγκας, Ταμίας ο κ. Κώστας Βλάχος, Μέλη οι κ.κ. Φωτίου Γρηγόριος, Ντούρικας Φώτιος και η κ. Μπέλλα Ρούλα.

Ο ολιγόλεπτος αλλά μεστός περιεχόμενος λόγος του Προέδρου έδειξε σε όλους μας την πρόοδο που σημειώνεται κάθε χρόνο ο αντιπροσωπευτικός αυτός σύλλογος όλων των Σουλιωτών. Χαρακτηριστική ήταν η φράση: "...είναι να κλαίει κανείς αλλά και να γελά όταν βλέπει πάνω από εκατό παιδιά, κάτω των έξι ετών, να χορεύουν παραδοσιακούς χορούς".

Μαζί με την πίτα προσφέρθηκαν αναψυκτικά και ποτά διάφορα. Επίσης λειτούργησε και εξαιρετικός μουσικός με εδέσματα που προσέφεραν οι πατριώτες μας Σουλιώτες. Παρεβρέθησαν πολλοί επώνυμοι πατριώτες τα ονόματα των οποίων αποφεύγω να αναφέρω μη τυχόν ξεχάσω κάποιον και παρεξηγηθώ.

Η "ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ" είναι πάντοτε στο πλευρό του Συλλόγου Σουλιωτών και έτοιμη να βοηθήσει όπου μπορεί.

Κ.Ρ.

"Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ"

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΧΛΑΔΕΑΣ

Υπεύθυνος έκδοσης κατά τον Νόμο:

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Νικόλαος Ζήκος Πρόεδρος τηλ. 77.125

Ιεροδιδάσκαλος Νικόλαος Γ. Κατσούρας

Αντιπρόεδρος τηλ. 21938

Στέφανος Ράδης Γεν. Γραμματέας τηλ. 30323

Ιωάννης Α. Αιούλας Ταμίας τηλ. 35003

Γεώργιος Μάρκου Εφορος Εκδηλώσεων τηλ. 78373

Χρήστος Ν. Σκουληκάς μέλος

Σπύρος Μαρκόπουλος Μέλος τηλ. 28101

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΑΡΙΑ 20 - ΜΑΡΚΑ 30

Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν και τις

απόψεις της εφημερίδας

* Η εφημερίδα εκτυπώνεται

στις εγκαταστάσεις της εφημερίδας

"ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ" τηλ. 73988

(Από την Ευτροπή)

Από ένα οδοιπορικό Ηρωϊκό Σούλι "Το νέφος των δακρύων"

Συνέχεια από την 1η σελίδα

αντίδωρο στο στόμα, δεν σου μένει απορία σαν μαθαίνεις πως νικούσαν τον αιμοσταγή εχθρό τους. Η γεωγραφική θέση του χώρου που έζησαν οι Σουλιώτες, ήταν καθοριστική για το πεπρωμένο τους. Οι γυμνοί βράχοι, τα απρόσιτα μονοπάτια, σου δημιουργούν ένα δέος απόκοσμο, ένα μεγαλείο επιβλητικό και αλλόκοτο με τ' απότομα φαράγγια και τις χαράδρες.

Στην χαράδρα του Αχέροντα κυλάνε τα ληρμονιμένα νερά παρυσύροντας κάθε μυθολογική σκηνή.

Πάνω από τα ακρόγια πλήθη των Σουλιωτών πάλεται η αγωνία μέσα στις αφέγγαρες νύκτες, στον ανηλέητο αγώνα εναντίον του Αλή - Πασά το 1788 με τους χιλιάδες δράκοντες δολοφόνους. Στα χαρακώματα της αγρύπνιας πλάθουν έναν καινούργιο κόσμο γκρεμίζοντας παιδιά και εαυτούς στο χορό του θανάτου, στο χορό του Ζαλόγγου. Ανατινάχνουν μπαρουταποθήκες, με τις ασύννορες διαστάσεις του ολοκαυτώματος του Σαμουήλ παίρνοντας μαζί του και τον εχθρό στη δόξα του νικηφόρου θανάτου.

Αισθάνεται τη δροσιά της άμεσης συγκίνησης και αναριγείς μέσα από τις σπρωπώστες ρεματίες και αφουγκράζεσαι κραυγές από κατόρες και μίσος, από μοιρολόγια και όρκους για τη μοίρα τους, για τη μοίρα του βασανισμένου και υπόδουλου Ελληνισμού. Όταν οι δέκτες σου είναι ευαισθητοποιημένοι, δεν αρκούν μόνο κραυγές θρήνων, αλλά μαζεύεις τη ματαιωμένη σου αγάπη και κοιτάς δακρυμένα τις σιωπηλές μπρούτζινες προτομές που είναι στήμενες έξω από το πανέμορφο πέτρινο σχολείο (αν και δεν λειτουργεί) του Φώτη Τζαβέλα και του Σαμουήλ.

Οι απροσκήνιτες αυτές μορφές, οι ακατάλυτες μέσα στο χρόνο, πέραν από την καθημερινότητα, μορφές θεϊκές, ασύνορες και αληθινές με το σπαθί και το ντουφέκι, ψυχές ανυπότακτες, ατενίζουν θαρρείς τη δοκιμασμένη γη τους, την ήττα και τις νίκες τους, προ-

βάλλοντας σε μας που τους κοιτάζουμε ένα γιατί. Ενα γιατί, της ευθύνης, της αφροντισιάς με τα ελλείμματα του αδύναμου παρόντος.

Ενα γιατί της ασυνεννοησίας και της φθοράς, της εγκατάλειψης όχι μόνο από το φαινόμενο του πληθυσμού στους τόπους διαμονής, στην καταδίκη μαρσμού και εξαφάνισης του, τη λεγόμενη αστυφιλία, αλλά αντικρίζεις το μοναδικό χώρο του Σουλίου, να έχει μεταβληθεί σε βοσκοτόπι με όλα τα επακόλουθα που έχουν τα ζώα.

Οι ηρωικοί κάτοικοι του Σουλίου που τόλμησαν στον γίγαντα δυνάστη, με τις αρπακτικές διαθέσεις και έγιναν πρωταγωνιστές του απελευθερωτικού αγώνα και ανέσυραν από την αφάνεια έναν καταπιεσμένο λαό με τους ένδοξους πολέμους τους για την πίστη και τη θρησκεία, δεν μπορείς να μη νιώσεις μια σφιχή γεύση απογοήτευσης και πίκρας για μιαν αδιαφορία του σήμερα.

Ο καταλυτικός χρόνος που σαρώνει και ισοπεδώνει τα πάντα με τη φθορά του, ασ μη συμβάλλουμε κι εμείς οι άνθρωποι στην τέλεια ερήμωση αυτού του τόπου. Δύο σπιτία όλα κι όλα είναι όρδια, πως να μην αγανακτήσεις βλέποντας τους σωρούς από πετροδουλευμένα γκρεμισμένα οικοδομήματα, που δεν είναι οικοδομήματα, αλλά Εθνικά μνημεία, να λειτουργούν σαν στάνες. Το ένα οικοδόμημα, δηλαδή το σπίτι του ηρωικού Τζαβέλα και της θρυλικής γυναικας του χωρίς σκεπή, αναστηλώθηκε από τον τελευταίο συγγενή ταξιαρχο κ. Λάμπρο Τζαβέλα με δική του δαπάνη με στημένες τις μπρούτζινες προτομές του ανδρόγαμου έξω στην αυλή του σπιτιού τους. Ακόμη έχει δώσει στο μικρό εκκλησάκι του Αγίου Κωνσταντίνου δίπλα στο νεοχτισμένο σχολείο, όλα τα λειτουργικά που χρειάζονταν. Ο άνθρωπος αυτός με την ευθύνη και την ευαισθησία του, με τη συγκινητική του αγάπη προσκυνά κάθε χρόνο τα άγια των αγίων χώματα των προγόνων του. Θελήσαμε να δούμε το Νε-

κροταφείο της Παναγιάς, να ακουμπήσουμε ένα λουλούδι στα ιερά μνήματα και δεν το βρήκαμε, ήταν χαμένο μέσα στην αγριάδα των χορτών. Ζητήσαμε να ξεχαρίσουμε από τα ερείπια τις "φάρες" των Σουλιωτών τα σπιτία των Κουτζονίκα, Μαλαμαίων, Πασχαίων, Δαγκλαίων κ.λ.π. και ήταν αβύτατον. Ενα μοναδικό καφενεδάκι που κάνει χρέη παντός είδους και είναι ο σταθμός για τον εφοδιασμό ζωοτροφών και ερειπώνων στις λιγοστές φαμίλιες τσοπαναριών.

Στο καφενεδάκι με την κυρ-Αθηνά Τόκα που σε καλωσορίζει δίνοντας σε ρακί, πρόβειο τυρί και ζυματό ψωμί, καθίσαμε να μαζέψουμε τις σκέψεις μας. Εκεί λοιπόν είχαμε την τύχη να συναντήσουμε τον καλοκάγαδο κ. Λευτέρη Πάσχα από τον Εθνολογικό Σύλλογο Σουλίου που ήταν και ο μοναδικός που βρήκαμε για να μας πει κάτι, να εκφράσει την έγνοια του για τον ιερό αυτό τόπο με τα τόσα προβλήματα που αντιμετωπίζει και αποκαρδιώνεται αφού δεν μπορεί να κάνει το σωστό και το προεπιλεγμένο. Ποιό βαθμό ευθύνης φέρουμε για την τύχη του Σουλίου σήμερα; Ποιό μπόλιασμα εθνικής κληρονομιάς θα μεταγγίσουμε στη μνήμη του σημερινού Έλληνα ανθρώπου; Ποιά βοήθεια κατανοήσεως θα δώσουμε για την Εθνική κληρονομιά μας; Φτάνουν άραγε τα γραφτά και οι παραδόσεις;

Αρκούν οι μεμονωμένες πρωτοβουλίες αγάπης μόνο των ιδιωτών και να τ' αφήσουμε στη θεία πρόνοια; Οι χάρτες δεν αναγράφουν πουθενά το Σούλι. Στην όλη ιστορική, διαδρομή αφού περάσεις τη γέφυρα της Τζαβελανίας από το χωριό Γλυκή και στρίψεις δεξιά με την πινακίδα "Σούλι" από κει κι έπειτα μόνο το ένστικτο μπορεί να σε οδηγήσει. Ανεβαίνεις στην εκκλησιά του Αγίου Δονάτου και σε αγκαλιάζει η παρουσία του ανθρώπου με το φροντισμένο υπαίθριο μικρό τσιμεντένιο αμφιθέατρο και λες, δόξα τω Θεώ κάτι γίνηκε. Ρωτάς και σου λένε, ότι έγινε στην εποχή που ήταν

Νομάρχης ο κ. Βλαωτήρας και κάθε χρόνο γίνεται η αναπαράσταση του ολοκαυτώματος του Σαμουήλ από το ύψωμα Κούγκι, στην Αγία Παρασκευή. Ας είναι καλά και εύγε σε όλους τους! Περπατάς και σκαρφαλώνεις να δεις τον τόπο που διαδραματίστηκαν τα γεγονότα και δεν υπάρχει ούτε μια πλάκα να γράφει έστω και την ημερομηνία. Είναι δυνατόν αυτά τα Σουλιωτόχωρια να τα ξέρουμε με τη φαντασία της ιστορικής ανάγνωσης, χωρίς μια συσχέτιση γεγονότων και τόπων, αποκλειστικά μόνο από μερικές ξερες γνώσεις, που ίσως έχουν ανακρίβειες;

Σ' αυτούς τους ήρωες δεν οφείλουμε σεβασμό και φροντίδα ώστε εκεί να μη βόσκουν και ζώα και άνθρωποι; Δεν είναι τόσο δαπανηρό μια σωστή περιφράξη έστω για όσα υπάρχουν, μια αναστήλωση των σπιτιών που είναι τόσο αναγκαία, ένα λαϊκό μουσείο, ένα ενημερωτικό φυλλάδιο για όσους πάνε να το επισκεφθούν. Αν σε κάποιο ρωμαϊκό εύρημα μεριμνούμε και το περιφράσσουμε με φύλλα και εισιτήριο, πόσο αναγκαίο είναι για τους τόπους αυτούς. Εξαντήσαμε την αγάπη της καρδιάς μας γι' αυτούς που σημάδεψαν την λευτεριά της νίκης με ματωμένα πόδια δάζοντας το ορόσημο στην ψυχή του κάθε σημερινού ανθρώπου; Μπορεί να διανοηθεί κανείς πως είναι δυνατόν σήμερα να μην ανησυχούμε για τη συντήρηση και τη φύλαξη των ωσαννά μιας τέτοιας κληρονομιάς;

Αυτή η ιστορία δεν διεκδικεί τα δικαιώματά της μέσα στο σήμερα; Είμαστε απαλλαγμένοι τω ευδυνάμ, των οποιονδήποτε μεταρρυθμίσεων πολιτικών και δικαιολογιών; Αναρωτιέσαι, την ευθύνη ποιος τη φέρνει.

Το καλύτερο μνημόσυνο της ψυχής μας για κείνους νομίζω, είναι η προσπάθεια, η καλή θέληση και η συνεργασία όλων μας, για να πετύχουμε τα ουσιαστικά. Οι μεγάλες στιγμές της ιστορίας δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητες και ανεύθυνες για να μπορούν

να διδάσκονται οι νεώτεροι. Να αναγνωρίζουμε βαθιά ευγνωμοσύνη σ' όλους τους ήρωες της φυλής μας που έγιναν θεμελιωτές της νεώτερης Ελλάδας και να μη μολύνουμε τους τόπους τους. Είμαστε οι κληρονόμοι και έξω από τον Ελλαδικό χώρο. Είμαστε οι συνεχιστές μιας πίστης, μιας ιδέας, ενός ελεύθερου λαού. Ας βαδίζουμε πλάι πλάι με τη συνείδηση του παρελθόντος και το βάρος του παρόντος, ώστε να γίνει κάθε πράξη μας δημιουργική. Ας μην αφήσουμε να πέσει και το τελευταίο λιθάρι, ας μη κακοποιούμε από βόλεμα και μόνο, τα ελάχιστα τεκμήρια αυτής της κληρονομιάς, που μαρτυρούν αρχιτεκτονικά χαρμόληνη γιορτή και εποχών εκείνων, κλείνοντας τα αναστάσιμα όνειρα του χρόνου για μια ευλογημένη ελευθερία.

ΕΥΣΤ. ΦΙΚΑ
ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Το οδοιπορικό στο ηρωικό Σούλι είναι παρμένο από το περιοδικό "Ηπειρωτική Εστία" Τεύχος 486/94. Αυτό βεβαιώνει τις γραφτές αναφορές που έκανε ο Σύλλογος Αχλαδέας δια της εφημερίδας καθ' όλη τη διάρκεια του 1994.

Επαληθεύει τους πόθους για την γνωριμία με το Σούλι, τα χωριά, τα σπιτία, τα μονοπάτια, τους δρόμους και τους ηρωικούς αγωνιστές του, που είναι οι πρόδρομοι της ελευθερίας του Ελληνικού Έθνους. Αυτό το σκοπό είχαν οι εκδότες, η οδοιπορία προς το Σούλι, οι οποίες προγραμματίστηκαν το 1994 από το Σύλλογο και πραγματοποιήθηκαν με επιτυχία.

Η κ. Ευσταθία Φίκα - Παπαντωνίου, γνήσια καρδιά ψυχή, με διακεκριμένη οξυδερκεία πνευματική αποτυπώνει την πραγματικότητα πάνω στο χαρτί και τονίζει ποιά η υποχρέωση της πολιτείας προς το Σούλι και όλων μας γενικά. Τι αξίζει το Σούλι με τους αγωνιστές από τους νεότερους Έλληνες, τους Έλληνες του 2000.

Με το οδοιπορικό αυτό και τις ανησυχίες αυτές ξεκινάμε την καινούργια χρονιά του 1995.

(Από τη Διεύθυνση του Συλλόγου τηλ. 0651-77125)

Το Θαύμα του Αη-Γιώργη Από τα "ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΚΑ", ανέκδοτο βιβλίο της Ελένης Παναγοπούλου - Παπαθανασίου

Ηταν και τότε τέτοια μέρα σαν την προχθεσινή, όταν η πόλη μας ήταν μικρή και η πίστη των ανθρώπων της μεγάλης. Παραμονή της γιορτής στη μνήμη του Νεομάρτυρα. Το σπίτι του Αη-Γιώργη, πέρα στους Αμπελόκηπους, πανηγύριζε. Ντουινιάς οι πιστοί έμπαιναν κι έβγαιναν. Κεριά, λαμπάδες, τάματα, προσευχές, ευλογίες, ψαλμοδίες πλημμύριζαν τον άγιο εκείνο χώρο, ενώ τα λειωμένα βαμπακιά, βουτηγμένα στο λάδι των αστραφτερών καντηλιών, έκαναν τα μέτωπα, μεγάλων και μικρών, να λάμπουν και να φεγγαβολούν.

Μέσα στο παρεκκλήσι του Τάφου του Αη-Γιώργη, στην Μητρόπολη, από το βράδυ, στρώνονταν οι ψάθες ολόγυρα και κάτω απ' το ανθοστολισμένο μαρμάρινο γυαλιστό μνήμα, που κάποιο θαυματουργό τάμα πιστού το είχε περιτυλιγμένο στο κάτω σπινθηροσκεπές.

Προσευχή, νηστεία και αγρυπνία στη μνήμη του Πολιούχου, από γυναικές και παιδιά των γύρω μαχαλάδων, ενώ οι άντρες νοματίζοντες ξαγρύπνησαν μέσα στα στασίδια της εκκλησίας, ψέλνοντας το τροπάρι του Αγίου "Τον πανεύφημον Μάρτυρ Χριστού Γεώργιον, Ιωαννίνων το κλέος και πολιούχον λαμπρόν...".

Μέσα σε μια τέτοια αγρυπνία γονατιστή προσεύχονταν, παρακαλούσε, ικέτευε και εκλιπαρούσε η μάνα του Γιώργη, ενός παλληκαριού, που από μήνες ογύβονε στο φτωχικό του κρεβάτι, η φλόγα της ζωής. Το σαράκι του χτικιού, είχε τρυπώσει για καλά στα αδύναμα πλευράνια του και η ανάσα του καφτή, έφηνε τα σωθικά του.

Σπουδαστής της Ζ.Π.Α. των Γιαννίνων, προτού αρρωστήσει, περνούσε κάθε πρωί από τον Αη-Γιώργη, άναβε το κερί του, έκανε την προσευχή του και ανηφόριζε μετά για την Ακαδημία. Αυτό γίνονταν από μικρό παιδί που ήταν, ντύνονταν στα εξαμηνιαία, πνιγμένος στα δάκρυα, έφηνε με την φου-

πήγαινε και στο Κατηχητικό μετά τον εκκλησιασμό, ήταν παιδί φρόνιμο και καλό, όπως ήταν Λίγο - πολύ και κάθε παιδί της εποχής εκείνης στην πόλη την μικρή μας.

Για τον Γιώργη τον σπουδαστή, δεν ήταν απλή συνήθεια να περνάει καθημερινά από τον Άγιο, ήταν επιθυμία επιτακτική, ανάγκη ιερή και τώρα ετοιμόθνατος προσεύχονταν στα εικονίσματα στην εικόνα του Αη-Γιώργη.

Οι γιατροί τον είχαν αποφασίσει, οι σουλφαιδές δεν τούκαναν τίποτα, μόνα ένα θαύμα θα τον έσωζε. Και το θαύμα το ποθιτό έγινε ανήμερα της γιορτής του, γιατί σαν Γιαννιωτόπουλο που ήταν γιόρταζε το όνομά του στις 17 Γενάρη, μαζί με τον Προστάτη Άγιο της πόλης.

Όταν γύρισε η μάνα του Γιώργη από την ολονύκτια αγρυπνία, έκανε να μπει στην κάρμαρ του. Παραξε-

νεμένη απ' τις κουβέντες, τα μουνιμουνιμά που έρχονταν από μέσα φοβήθηκε πως ο γιός της παραμιλούσε και ότι ήρθαν τα στερνά του. Ούτε που φαντάστηκε πως κάποιος επισκέπτης του έκανε συντροφιά, γιατί όσο αγαπημένοι και με ανθρώπια κι αν ήταν οι άνθρωποι της γειτονιάς την εποχή εκείνη, ο φόβος του χτικιού ήταν μεγαλύτερος αφού τα μέσα της ιατρικής ήταν λιγοστά σχεδόν ανύπαρκτα σε φτωχικές και άπορες πολλές φορές φαμιλίες των Γιαννινών. Γι αυτό με απορία άνοιξε σιγά την πόρτα και δεν πίστευε στα μάτια της όταν αντίκρισε τον μονακριβό Γιώργη της να στέκεται ολομόναχος, όρθιος και ντυμένος με τα καλά του, να την περιμένει κοντά στα εικονίσματα, πνιγμένος στα δάκρυα και να της λέει:

"Μάνα, κοίτα γιατρεύτηκα, ο Αη-Γιώργης μεγάλη η Χάρη του, ήρθε με την φου-

στανέλλα, τις μπότες και με το φέσι του ολοζώντανος, με σήκωσε απ' το κρεβάτι και μούπε να πάω στην εκκλησιά να πάρω και την φιογούρα απ' τον επίτροπο σήμερα που γιορτάζω. Δεν γιορτάζω μανά;"

Η μάνα έκανε το σταυρό της δοξάζοντας τη Χάρη του, τον πήρε απ' το χέρι με δάκρυα ευγνωμοσύνης και πήγαν μαζί στην εκκλησία.

Οι άνθρωποι της γειτονιάς σαν είδαν τον Γιώργη, σταυροκοπήθηκαν και αυτοί στο πέρασμά του και πίστεψαν για άλλη μια φορά στο θαύμα που έκανε και πάλι φέτος ο Μέγας Αη-Γιώργης μας.

Γιατί κείνα τα χρόνια τα παλιά τα θαύματα του Αη-Γιώργη ήταν πολλά και η βοήθεια της Χάρης του μεγάλη, στην πόλη μας την γραφική και ήρεμη και απλή.

ΕΛΕΝΗ
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ-
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η συνεργάτης μας κ. Παναγοπούλου - Παπαθανασίου Ελένη είναι νύφη στο δεύτερο γιο του αειμνήστου δασκάλου Παπαθανασίου από το Λιβάχοβο (Άγιο Ανδρέα).

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ	
Όπως γράφουμε στην πρώτη σελίδα πραγματοποιήθηκε η ετήσια Συνέλευση του Συλλόγου Αχλαδέας. Ο Ταμίας του Συλλόγου κ. Ι. Σουλιάς παρείχε σε φωτοαντίγραφο τα απολογιστικά στοιχεία οικ. έτους 1994 τα οποία έχουν ως ακολούθως:	
ΕΣΟΔΑ	
Κοπή Βασιλόπιτας 16-1-1994	39.020
Ενοίκιο Γραφείου	165.000
Κοντάρονα - φωτομίες Γραφείου	40.800
Γραφική ύλη	30.142
Εκδοση εφημερίδας	270.000
Τοχυδρομικά εφημερίδας	25.000
Αγορά κρεμάσπρας Γραφείου	14.500
Προσφορά από Αδελφότητα για Α. Κοομά	100.000
Προσφορά Εθνικής Τράπεζας για Άγιο Κοομά	300.000
Προσφορά για πλημυροπαθείς	30.000
Για εκδόσεις κ.λ.π.	162.000
Για χορό Κέντρο Τσοκάνη	90.000
Για λαζαρο φαγητό - κουλούρια αυγά	33.000
Για αγορά ελαιών και Προφήτη Ηλία υφάσμα	8.620
Παραστάσεις Συλλόγου (ορφανία και δανεισμός 25.000	
ΣΥΝΟΛΟ 1.333.082	
ΕΞΟΔΑ	
Από συνδρομές εφημερίδας	446.236
Από συνδρομές μελών - νέες εγγραφές	84.100
Από τόκους βιβλιαρίων	207.364
Επιστροφή δανεικών	80.000
Από δωρεά Εθνικής Τράπεζας	300.000
Προσφορά αδελφών Τράοση	50.000
Από Λαζαρο και Φλουρί πιάς	91.500
Από εκδόσεις	159.000
Από χορό Κέντρο Τσοκάνη	96.000
ΣΥΝΟΛΟ 1.514.200	
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ ΕΤΩΝ 2.901.326	
ΣΗΜ: Από όλα τα έσοδα αφαιρούμε τα έξοδα του 1994 και έχουμε 2.901.326 - 1.333.082 = 1.568.244	
Το βιβλιάριο έχει 1.507.678	
Υπολοιπο ταμείου 60.566	

Η πίτα του Συλλόγου μας και οι αρχαιρεσίες

Συνέχεια από την 1η σελίδα των μελών.

Ο κ. Σπύρος Μαρκόπουλος παρότρυνε τους νέους να δραστηριοποιηθούν και να συσπειρωθούν γύρω από το Σύλλογο. Τόσο η παραίτηση του κ. Μαρκόπουλου, όσο και των άλλων ομιλητών είχε σαν αποτέλεσμα τη συμμετοχή τριών νέων μελών στο Δ.Σ. Καθολικό ήταν το αίτημα της Γενικής Συνέλευσης να επιστρέψει στην ενεργό συμμετοχή του Δ.Σ. ένα από τα πρώτα στελέχη του Συλλόγου μας ο κ. Ευάγγελος Κολιάκης, ο οποίος ύστερα από πολύ πείση δέχθηκε να ενεργοποιηθεί στη σύνταξη της εφημερίδας μας, που άλλωστε είναι και δικό του δημιούργημα.

Τέλος από την κάλη της ψηφοφορίας βγήκαν οι εξής επιτυχόντες που θα αποτελέσουν το νέο Δ.Σ. για δύο χρόνια:

Ο Γεώργιος Δ. Μάρκου με 26 ψήφους, ο Νικόλαος Χ. Ζήκος με 23 ψήφους, ο Στέφανος Ν. Ράδης με 24 ψήφους, ο Ιωάννης Α. Σουλιάς με 22 ψήφους, ο Χρήστος Ν. Σκουλίκας με 20 ψήφους, ο Ιεροδιδάσκαλος Νικόλαος Κατσούρας με 24 ψήφους και ο Σπυρίδων Μαρκόπουλος με 23 ψήφους. Για την Εξελεγκτική Επιτροπή εξελέγησαν οι Ευάγγελος Κολιάκης, Σοκράτης Τσιόλας και Μάρκου Βασιλείος. Ηδη πραγματοποιήθηκε το πρώτο συμβούλιο του

Συλλόγου και συγκροτήθηκε σε σώμα στις 20/1/1995. Η κατανομή αξιωματικών έχει ως εξής:

1. Πρόεδρος ο κ. Νικόλαος Χρ. Ζήκος Συνταξιούχος.
2. Αντιπρόεδρος ο κ. Νικόλαος Γ. Κατσούρας Ιεροδιδάσκαλος.
3. Γραμματέας ο κ. Στέφανος Ν. Ράδης υπάλληλος ΕΛΑΤΑ.
4. Ταμίας ο κ. Ιωάννης Α. Σουλιάς υπάλληλος ΔΕΗ.
5. Εφορος Εκδηλώσεων ο κ. Γεώργιος Δ. Μάρκου επανγγελματίας.
6. Μέλος ο κ. Χρήστος Ν. Σκουλίκας.
7. Μέλος ο κ. Σπύρος Μαρκόπουλος.

K.R.

Η βρύση των Δερβιζιάνων

Ο βραχίονας που εκτείνεται από την Ολύτσια και καταλήγει στη Μαυρή, κρύβει μέσα του ένα τεράστιο ποτάμι. Τα νερά αυτού του υπόγειου ποταμού όπου βρουν την οροσειρά κάπου φτενή, όπου δηλαδή το βουνό κοιλιάζει ξεσπούν προς τα έξω. Το αντίθετο συμβαίνει όπου εξογκώνεται το βουνό. Για το λόγο αυτό το βουνό το Τσοκασίτικο δεν έχει πηγές όπως συμβαίνει με τους Γεωργάνους, Δερβιζιάνους, Χάλασμα Παπαδατών κ.λ.π.

Τα Δερβιζιάνια συγκεκριμένα έχουν πολλές και

κρύες βρύσες μέσα στο χωριό. Μία απ' αυτές είναι και η βρύση στους Αγίους Πάντες, που προ πολλών εκατονταετηρίδων εξέθρεψε και πότισε τον γηραιό πλάτανο και δρόσισε χιλιάδες στρατοκόπους.

Τα νερά της πηγής αυτής στην αρχή του αιώνα οι προεστοί του χωριού τα είχαν συγκεντρώσει σε τεχνητή βρύση με λιθοδομή πέτρινες κάνουλες, κορίτες, βουτσελοστάσι και πολίτσες. Αυτή η εικόνα μου έμεινε από μικρό παιδί. Τότε που το πανηγύρι γινόταν γύρω από τον πανώριο πλάτανο, που

καθόμασταν σε μαδέρια με λίγη φτέρη επάνω, για να μην λερωθούν τα επίσημα ρούχα. Τη δίψα απ' το λουκούμι που μας κερνούσαν οι μεγάλοι εδώ σε τούτη τη βρύση την σβήναμε.

Πριν από δέκα περίπου χρόνια, για λόγους που δεν γνωρίζω, χάλασαν από γης την παραδοσιακή αυτή βρύση. Οι αντιδράσεις των κατοίκων ήταν έντονες και εμείς σαν εφημερίδα τότε είχαμε καταχωρίσει και σχολιάσει την ενέργεια αυτή και απάντηση από τους υπεύθυνους δεν έχουμε πάρει.

Σήμερα διαπιστώσαμε με περισσή χαρά πως αποκαταστάθηκε η πέτρινη βρύση με περίτεχνη τοιχοποιία και μιστεύουμε πως και ο περιβάλλον χώρος θα αποκατασταθεί.

Όσο όμως κι αν έγινε ωραία από άποψη τεχνικής και εμφάνισης η νέα βρύση δεν θα μπορέσει να μας δώσει τη συγκινησιακή εικόνα της παλαιάς. Η παλαιά εκείνη βρύση της "Αγιοπάντας" χάθηκε για πάντα και πήρε μαζί της καύρους και νοσταλγίες, θρύλους και παραδόσεις, όπως σαν κι αυτή την όμορφη ιστορία που μας τραγούδησε ο τραγουδιστής της γνήσιας δημοτικής κ. Στέλιος Μπέλος. "Νύχτα ήταν που σε φίλησα κανέναν δε μας είδε - μας είδε το άστρο της αυγής και το λαμπρό φεγγάρι στη βρύση στα Δερβιζιάνια στον πλάτανο από κάτω".

KOL - RADAT

ΝΕΟ Δ.Σ. ΣΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ Ε.Ο.Ε.Α. - Ε.Δ.Ε.Σ.

Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου Αγωνιστών της Εθνικής Αντιστάσεως Ε.Ο.Ε.Α. - Ε.Δ.Ε.Σ. Νομού Ιωαννίνων που εκλέχθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 1994 για την περίοδο 1994-99 είναι το παρακάτω:

Πρόεδρος Παππάς Λάμπρος, Αντιπρόεδρος Γούσης Αριστοτέλης, Β' Αντιπρόεδρος Ζήκος Κωνσταντίνος, Γεν. Γραμματέας Μητάρης Νικόλαος, Ταμίας Παππάς Χρήστος και Σύμβουλοι: Ζήκος Χρήστος, Γραββάνης Βασίλειος, Θεοδωρίδης Κωνσταντίνος και Γόγολος Μιχαήλ.

Για την Εξελεγκτική Επιτροπή εξελέγησαν οι: Λάμπης Βασίλειος, Λεύκας Αλέξανδρος και Καραγιάννης Σταύρος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

✓ Απεβίωσε σε ηλικία 87 ετών η Βασιλική Χ. Ζήκου το γένος Σιαμόπουλου από την Αχλαδέα. Η καταγωγή της ήταν από Βαργιάδες. Ήταν νύφη από αδελφό του αιμνήστου Γρηγόρη Ζήκου από το Τόσκει, ο οποίος συνέβαλε στην εξαγορά του χωριού το 1924. Πριν δέκα χρόνια ο γιός της Κώστας Ζήκος, ο οποίος διαμένει στην Αυστραλία, με δικά του χρήματα επισκεύασε την στέγη του παλαιού Δημοτικού Σχολείου στο χωριό.

Θερμά συλλυπητήρια στον Κώστα και σε όλους τους συγγενείς.

✓ Απεβίωσε σε ηλικία 92 ετών ο Σπύρος Γρ. Σκουλήκας από την Αχλαδέα. Η κηδεία του έγινε στην Αγία Παρασκευή Αχλαδέας.

Τα παιδιά του και τα εγγόνια του ας του πάρουνε τα χρόνια.

✓ Απεβίωσε σε ηλικία 67 ετών ο Κωστάκης Ευαγ. Ντάσιος από την Λίππα. Η κηδεία του έγινε στην Αθήνα όπου διέμενε. Συλλυπητήρια στους συγγενείς.

✓ Από αυτοκινητιστικό ατύχημα έχασε τη ζωή του ο 13χρονος Ελευθέριος Ντάφης του Κωνσταντίνου μαθητής Στ' τάξεως δημοτικού σχολείου.

Ήταν γιος της συνδρομητριάς της εφημερίδας μας και συμπατριώτισσας Αθηνάς Μακρέσια - Ντάφη από Γεωργάνους.

Θερμά συλλυπητήρια στους γονείς του Λευτεράκη.

✓ Απεβίωσε σε ηλικία 80 ετών ο Κλέανδρος Λάλας από την Αχλαδέα Ιωαννίνων. Η κηδεία του έγινε στο Κερατσίνι Πειραιά όπου διέμενε. Η ΦΩΝΗ συλλυπείται τους συγγενείς.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

Εδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου ο Γεώργιος Δούλης εγγονός του αιμνήστου Νικολάου Στεφάνου Ράδη και η δεσποινίδα Χρυσάνθη Καραπέτσιου.

Στους ωραίους νέους ευχόμεθα καλά στέφανα.

ΔΩΡΕΑ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

Ο Σύλλογος Αχλαδέας Ιωαννίνων αντί για στεφάνι στην κηδεία του Σπύρου Γρ. Σκουλήκα και Κλέανδρου Χρ. Λάλα κατέθεσε χρηματικό ποσό έξι χιλιάδων δραχμών για ανακατασκευή του τοίχου του Αγίου Κοσμά στο Λεπάδι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Τις αυτοκόλλητες ετικέτες των διευθύνσεων των συνδρομητών μας για δύο μήνες τις πρόσφερε δωρεάν στο σύλλογο η κ. Καίτη Κόλλια.

Καλοσυνάτη η κ. Καίτη και εκ πείρας βέβαια γιατί έχει το φωτογραφείο ο σύζυγός της, που έχει να κάνει με τις φωτοεμφάνσεις. Την κ. Καίτη ευχαριστούμε από την στήλη αυτή, για τον κόπο και την δαπάνη που έκανε για μας.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗ

Ο κ. Ιωάννης Τελέλης, που σήμερα υπηρετεί στρατιώτης στη Λάρισα, υιός του Γεωργίου Ιωαν. Τελέλη από την Αγία Κυριακή (Πόποβο) και της Βαρβάρας το γένος Νικολάου Κωστάκη από την Μπεστιά Ιωαννίνων, Πτυχιούχος με λίαν καλώς της Φιλοσοφικής Σχολής του κλάδου Αρχαιολογίας Ιστορίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, την 12η Ιανουαρίου 1995 ανακηρύχθηκε παιμνηφεί ενόπιον επιταμελούς επιτροπής καθηγητών διδασκων του κλάδου Βυζαντινής Ιστορίας του ίδιου Πανεπιστημίου.

Ευχόμεθα συγχαρητήρια, υγεία και κάθε πρόοδο στη ζωή του.

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το συνολικό ποσό προσφορών, των παρακάτω μελών και συνδρομητών του Συλλόγου και της εφημερίδας, χωρίς ανάλυση για εξοικονόμηση χώρου, δημοσίευση με την οποία επιβεβαιώνεται η κατάθεση των εν λόγω ποσών στο ταμείο:

Κόλλια Β. Γεωργίου 1.200
Κολιάκη Μ. Ευάγγελου 3.600
Τσάλλου Σωκράτη 1.200
Κόλλια Χ. Γεωργίου 2.200
Μπέλλου Μαρίας 1.000
Σκουλήκα Δημητρίου 3.600
Τζιμάκη Νικολάου 1.200
Οικονόμου Ιωάννη 1.200
Οικονόμου Αικατερίνης 1.200
Κατσούρα Σ. Ευαγγέλου 4.800
Γκοτζαράνη Αγγελικής 2.400
Κουτρούμπα Κωνσταντίνου 2.000
Ρικόπουλου Κ. Δημοσθένη 1.200
Ράδη Αλέξανδρου 5.000
Κατσούρα Νικολάου 1.200
Δούλη Νικολάου 3.400
Δούλη Γεωργίου 1.700
Μάρκου Δ. Γεωργίου 4.200
Σκουλήκα Κωνσταντίνου 1.200
Βασδέκη Αθανασίου 2.200
Κατσούρα Κ. Βασιλικής 1.700
Μάρκου Δημητρίου 4.800
Ζήκου Αντιγόνης 2.400
Κατσούρα Αγγελικής 4.800
Μάρκου Σταύρου 3.700
Κύργιου Δημητρίου 1.000
Κύργιου Οδυσσέα 1.000
Λάλα Κωνσταντίνου 1.000
Γιωτάκη Βασιλείου 2.000
Τσόγκα Γεωργίου 1.000
Τελέλη Γεωργίου 1.000
Γεωργοκίτσιου Πελοπίδα 1.000
Κατσούρα Χ. Αλεξάνδρου 5.000
Σκουλήκα Λάμπρου 3.000
Ρίζου Ευαγγέλου 5.000
Δόση Μιχαήλ 1.000
Κώτση Χρήστου 1.000
Κώτση Θεοχάρη 1.000
Αποστολάκη Ηλία 2.000
Τσέλιου Λάμπρου 1.000
Παππά Λάμπρου 2.000
Κοκκίνη Αθανασίου 1.000
Τσάλλου Γρηγορίου 1.000
Παντούλα Δημητρίου 1.000
Ζήκου Θ. Αννας 3.000
Κόλλια Απόστολου 5.000
Κόλλια Ασημούλας 5.000
Στόζη Δημητρίου 2.000
Δήμου Νικόλαου 1.000
Τζιμάκη Νικόλαου 1.000
Κιτσόπουλου Αναστάσιου 2.000